

Arrest

nr. 212 203 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: 23.02.1981

geboorteplaats: Antwerpen

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd meermaals veroordeeld in België:

Op 10.10.2001 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens het dragen van een wapen of verweerwapen zonder vergunning.

Op 07.06.2002 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal dmv braak, inklimming of valse sleutels; verkoop van verdovende middelen; verboden wapens en diefstal.

Op 23.09.2003 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens poging tot diefstal.

Op 28.09.2004 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal dmv braak, inklimming of valse sleutels.

Op 10.05.2006 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal dmv braak inklimming of valse sleutels en verkoop van verdovende middelen.

Op 05.03.2009 werd hij door de CR van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens aanmatiging van naam.

Op 01.06.2011 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens heling.

Op 02.02.2016, op 08.02.2017 en op 29.06.2017 liep betrokkene nog verschillende veroordelingen op van de Politie rechtbank van Antwerpen, onder meer wegens rijden onder invloed van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, rijden zonder rijbewijs en meteen niet gekeurde wagen en wegens andere inbreuken.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017 (bijlage 20) dat hem betekend werd op 10.05.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van een tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.04.2018 dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België heeft. Hij stelt wel dat zijn ouders, broers en zussen in België wonen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.04.2018 ten aanzien van de politie van Antwerpen verklaarde dat hij in Marokko

een echtgenote en een zoontje van drie jaar heeft en dat hij depressief is omdat hij hen al zo lang niet meer heeft gezien.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen broers onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van zijn familie in België. Hoe dan ook, betrokkene is intussen ruim 37 jaar oud, heeft in Marokko een eigen gezin gesticht en zou dan ook in staat moeten zijn om, zelfs zonder hulp of steun van familie, zijn leven daar terug op te bouwen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart verder in het hoorrecht dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij is opgegroeid in België, hier heeft school gelopen en hier gewerkt heeft.

Het gegeven dat betrokkene heeft school gelopen en gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit, dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die hij tijdens uw opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene, die in het bezit was van een C kaart, werd op 14.12.2017 ambtshalve geschrapt. Pas op 23.02.2017 deed hij een aanvraag tot herinschrijving. Dit werd op 02.03.2017 geweigerd omdat betrokkene onvoldoende bewijzen kon leveren van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 27.11.2012 tot 29.11.2016.

Op 13.01.2017 deed betrokkene een aanvraag tot vestiging in functie van zijn moeder die de Belgische Deze aanvraag werd op 20.04.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 10.05.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 01.06.2017 deed betrokkene een tweede aanvraag tot vestiging in functie van zijn moeder. Deze aanvraag werd op 23.11.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 01.12.2017 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft niet nagelaten tijdens zijn verblijf in België de openbare orde zwaar te verstoren.

Op 10.10.2001 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens het dragen van een wapen of verweerwapen zonder vergunning.

Op 07.06.2002 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal dmv braak, inklimming of valse sleutels; verkoop van verdovende middelen; verboden wapens en diefstal.

Op 23.09.2003 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens poging tot diefstal.

Op 28.09.2004 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal dmv braak, inklimming of valse sleutels.

Op 10.05.2006 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal dmv braak, inklimming of valse sleutels en verkoop van verdovende middelen.

Op 05.03.2009 werd hij door de CR van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens aanmatiging van naam.

Op 01.06.2011 werd hij door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens heling.

Op 02.02.2016, op 08.02.2017 en op 29.06.2017 liep betrokkene nog verschillende veroordelingen op van de Politierechtbank van Antwerpen, onder meer wegens rijden onder invloed van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, rijden zonder rijbewijs en met een niet gekeurde wagen en wegens andere inbreuken.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017 (bijlage 20) dat hem betekend werd op 10.05.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.04.2018 dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België heeft. Hij stelt wel dat zijn ouders, broers en zussen in België wonen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.04.2018 ten aanzien van de politie van Antwerpen verklaarde dat hij in Marokko een echtgenote en een zoontje van drie jaar heeft en dat hij depressief is omdat hij hen al zo lang niet meer heeft gezien.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen broers onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van zijn familie in België. Hoe dan ook, betrokkene is intussen ruim 37 jaar oud, heeft in Marokko een eigen gezin gesticht en zou dan ook in staat moeten zijn om, zelfs zonder hulp of steun van familie, zijn leven daar terug op te bouwen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart verder in het hoorrecht dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij is opgegroeid in België, hier heeft schoolgelopen en hier gewerkt heeft.

Het gegeven dat betrokkene heeft schoolgelopen en gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die hij tijdens uw opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en

zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.04.2017 (bijlage 20) dat hem betekend werd op 10.05.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, met vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 8 EVRM

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

(...)

Verwerende partij wijst op het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij en besluit dat verzoekende partij een gevaar zou zijn voor de openbare orde en veiligheid. Zij meent tevens dat er een gevaar bestaat voor onderduiken.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij in het verleden fouten heeft gemaakt, maar dit betekent niet dat zij zondermeer het land kan worden uitgezet.

Immers, in casu zijn er bijzondere omstandigheden waarmee verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden.

Verzoekende partij is immers geboren en getogen in Antwerpen, haar hele familie - ouders, broers en zussen - wonen er en hebben de Belgische nationaliteit. Verzoekende partij is de jongste van 9 kinderen en woont in bij haar ouders. Niet alleen is zij volledig afhankelijk van haar ouders, ook haar zieke ouders rekening volledig op haar.

Verzoekende partij heeft geen ander leven gekend. Haar leven, haar familie, haar sociaal leven, haar vrienden... alles is in België.

Verzoekende partij uitzetten naar een land dat het hare niet is vormt dan ook een flagrante schending van artikel 8 EVRM, die het recht op privé- en familielevens waarborgt.

Verzoekende partij heeft een vrouw en een kind in Marokko, maar heeft er al jaren geen contact mee. De relatie tussen hen is ook verwaterd, waardoor verzoekende partij ook aan zware depressie lijdt.

Verzoekende partij - die zich identificeert als Belg in hart en nieren - heeft hulp en begeleiding nodig, waartoe haar hele familie bereid is haar bij te staan.

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM heeft geschonden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven in België.

2.6. Uit lezing van de motieven blijkt evenwel dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar privé- en gezinsleven in België. Zo motiveert de verwerende partij dat:

"Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.04.2018 dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België heeft. Hij stelt wel dat zijn ouders, broers en zussen in België wonen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.04.2018 ten aanzien van de politie van Antwerpen verklaarde dat hij in Marokko een echtgenote en een zoontje van drie jaar heeft en dat hij depressief is omdat hij hen al zo lang niet meer heeft gezien.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen broers onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het

meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van zijn familie in België. Hoe dan ook, betrokkene is intussen ruim 37 jaar oud, heeft in Marokko een eigen gezin gesticht en zou dan ook in staat moeten zijn om, zelfs zonder hulp of steun van familie, zijn leven daar terug op te bouwen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart verder in het hoorrecht dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij is opgegroeid in België, hier heeft school gelopen en hier gewerkt heeft.

Het gegeven dat betrokkene heeft school gelopen en gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit, dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die hij tijdens uw opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.”

Zoals de verwerende partij volledig conform de rechtspraak van het EHRM inzake de gezinsband tussen meerderjarige kinderen en ouders en tussen verwanten komt te stellen, moet aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn en volstaan de normale affectieve banden niet om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Verzoekende partij betoogt wel dat zij samenwoont met haar ouders, maar de Raad benadrukt dat het louter samenwonen niet aantoonde dat er ook een effectieve afhankelijkheid bestaat. Het voorts blote betoog dat zij volledig afhankelijk is van haar ouders, dit terwijl zij zevenendertig jaar is en in Marokko een eigen gezin heeft gesticht, overtuigt geenszins om aannemelijk te maken dat verzoekende partij niet in staat is haar eigen leven op te bouwen. Ook legt verzoekende partij geen enkel overtuigend stuk neer waaruit kan blijken dat haar ouders ziek zijn en zelfs als dit het geval zou zijn, zij daardoor afhankelijk zijn van verzoekende partij. De Raad wijst er daarbij op dat verzoekende partij tal van veroordelingen alsook processen-verbaal op haar naam heeft staan en dat zij, blijkens de recente informatie van dienst vreemdelingenzaken, sinds 10 oktober 2018 weer onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens drugshandel (betrapping op heterdaad bij verkoop van cocaïne). Dergelijke levenswandel doet geenszins getuigen van enige verantwoordelijkheidszin ten opzichte van wie dan ook.

Verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat haar banden met haar broers en zussen dermate zijn dat hier sprake is van meer dan louter normale affectieve banden.

Waar zij nog wijst op haar privéleven, wijst de Raad erop dat een louter langdurig verblijf hier ten lande niet ipso facto het bestaan van een privéleven inhoudt. Verzoekende partij betoogt wel dat haar ganse leven zich hier in België heeft afgespeeld maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij haar recht op terugkeer kwijt is gespeeld omdat zij niet heeft aangetoond niet langer dan een jaar elders verbleven te hebben. Zo blijkt uit de beslissing van 25 april 2017 waarbij geweigerd wordt gunstig gevolg te geven aan de vraag om terug in België ingeschreven te geraken, dat verzoekende partij gedurende meer dan één jaar haar persoonlijke aanwezigheid in België niet heeft kunnen aantonen. Tevens is hieruit gebleken dat zij, gezien haar een Marokkaans paspoort werd afgeleverd op 25 april 2014 in Marokko, mogelijks een zekere tijd in haar thuisland heeft verbleven. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat zij, ondanks haar afwezigheid, toch haar hoofdbelangen, en dus haar privéleven, in België heeft behouden. Verzoekende partij ontkent ook niet dat zij een vrouw en kind heeft in Marokko. Verzoekende partij betwist geenszins verklaard te hebben dat zij depressief is omdat ze vrouw en kind al lang niet meer gezien heeft. Bijgevolg dient vastgesteld dat de hoofdbelangen van verzoekende partij eerder in Marokko liggen dan in België, ook al verklaart zij thans op overigens blote wijze dat zij al jaren geen contact meer heeft met haar gezin in Marokko. Haar depressieve toestand vindt immers zijn oorsprong in het gemis van haar gezin wat er eerder op wijst dat het in haar belang is terug te keren naar Marokko waar zij dit gezin gesticht heeft.

Wat er ook van zij, uit de historiek van verzoekende partij blijkt verder dat zij een resem veroordelingen op haar naam heeft staan. Hoewel zij in 2017 wel blijkt gewerkt te hebben dient evenwel vastgesteld te worden dat zij zich nadien opnieuw bezondigde aan inbreuken op de openbare orde, meer bepaald werd verzoekende partij op 10 oktober 2018 opnieuw aangehouden wegens drugsmisdrif (zie brief dienst vreemdelingenzaken van 23 oktober 2018 gericht aan de Raad). Uit het begeleidend administratief verslag blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd bij de verkoop van cocaïne. Het is aldus geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing oordeelde dat het gerechtelijk verleden van verzoekende partij doet nopen tot de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden waarbij de verwerende partij wees op de herhaling van strafbare feiten. De vaststelling dat verzoekende partij na de bestreden beslissing zich inderdaad opnieuw bezondigde aan strafbare feiten houdt de bevestiging in van datgene wat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing oordeelde, met name het gevaar voor de openbare orde dat verzoekende partij door haar gedrag

oplevert. Zelfs indien verzoekende partij aldus nog gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, dient gesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij geen juiste afweging heeft gemaakt bij de beoordeling van haar individuele belangen ten opzichte van het algemeen belang, zijnde de bescherming van de openbare orde. Dit temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij gedurende een ruime periode niet in België verbleef, zij in staat blijkt om voor zichzelf te zorgen en zij tevens een vrouw en kind blijkt te hebben in Marokko. Uit niets blijkt voorts dat er hinderpalen zijn om haar privéleven in Marokko uit te bouwen of verder te zetten. Zo blijkt niet dat zij niet in het thuisland zou kunnen werken of relaties onderhouden. Evenmin blijkt dat zij niet via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met haar familieleden in België of dat deze haar niet kunnen komen bezoeken in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, en verzoekende partij betwist dit niet, heeft verzoekende partij geen gewag gemaakt van een ziekte die een terugkeer naar Marokko belemmert. Verder is verzoekende partij een meerderjarige persoon die geen kinderen heeft in België en die ook geen gewag kan maken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België, zoals uit de bespreking hoger is gebleken. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing enig nuttig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet over het hoofd heeft gezien. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoekende partij verduidelijkt verder niet waarom de gegeven motivering in het kader van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet niet kennelijk redelijk of foutief is. Zij voert geen enkele kritiek aan tegen de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel zodat er een risico op onderduiken bestaat. Deze motivering blijft dan ook staan en is afdoende om de bestreden beslissing op dat vlak te schragen.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER